

Arrest

nr. 205 339 van 14 juni 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERSTREPEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 24 juni 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 mei 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 februari 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 maart 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. DHONDT *loco* advocaat K. VERSTREPEN en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten. Uw ouders zijn afkomstig van het district Paghman in de provincie Kabul in Afghanistan. Uw ouders ontvluchten Afghanistan na een erfenisconflict en vestigden zich in de stad Shiraz in Iran. U bent geboren in Shiraz. U bent Tadzjiek van etnische origine en hangt het soennitische geloof aan. In 2015 werd uw broer benaderd door Iraanse strijdkrachten met de vraag te gaan vechten in Syrië. Hierop besloot uw broer om Iran te verlaten. Na het vertrek van uw broer werden u en uw jongere broer gevisieerd door deze Iraanse strijdkrachten. Daarop besloot uw familie om Iran te verlaten. U heeft Iran verlaten in februari 2016 samen met uw ouders, uw broer Ali en

uw vier zussen. Uw ouders, broer en zussen verblijven nog steeds in een kamp in de stad Athene in Griekenland. U bent België binnengekomen op 8 november 2015 en vroeg drie dagen later asiel aan. Uw broer (15/28786) diende op 8 oktober 2015 een asielaanvraag in. Op 1 augustus 2016 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof gehecht werd aan zijn beweerde Afghaanse nationaliteit. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) heeft op 28 november 2016 een arrest gevelde in waarin de RvV de beslissing van het CGVS volgt. Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten voor: uw Iraanse verblijfskaart en een kopie van de Griekse documenten van uw familieleden.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier moet worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat u een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet. Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asiolverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u bij de aanvang van uw gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS, p. 2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking. Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw profiel en uw onafgebroken verblijf als Afghaanse vluchteling in Iran. Deze elementen zijn nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw profiel en uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. Deze elementen zijn van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers op basis hiervan dat de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn reële situatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een asielzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en/of dat hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat zij nood heeft aan subsidiaire bescherming. Door geen zicht te bieden op zijn werkelijk profiel en het al dan niet bestaan van een sociaal netwerk zodat evenmin kan worden nagegaan of een asielzoeker op basis van dit profiel nood heeft aan bescherming. In casu werd vastgesteld dat geen geloof kan gehecht worden aan uw beweringen dat u uw hele leven als Afghaan in Iran gewoond heeft. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen over de redenen van de vlucht van uw ouders vanuit Afghanistan naar Iran niet overeenstemmen met de verklaringen die uw broer (15/28786) hierover afgelegd heeft in zijn asielaanvraag. Waar uw broer aangaf dat uw ouders Afghanistan ontvluchtten voor 1993 omwille van de oorlog, de onveiligheid en de taliban en verder geen specifieke problemen hadden, stelt u dat uw ouders Afghanistan ongeveer 35 jaar geleden verlieten omwille van een dispuut over geërfd land (CGVS 15/28786, p. 10 en CGVS, p. 5). U verklaart verder dat de neef van uw vader, die samenwerkte met mujahideen commandant Naeem Jan, de twee broers van uw vader vermoordde. De neef van uw vader noemde uw vader een communist omdat hij als bewaker werkte voor de autoriteiten en dreigde ermee hem ook te doden (CGVS, p. 5). Later in het gehoor wordt u nogmaals expliciet gevraagd om welke redenen uw ouders Afghanistan verlieten, opnieuw geeft u aan dat dit landconflict de reden was (CGVS, p. 6). Dat u en uw broer zo fundamenteel verschillende verklaringen afleggen over de redenen waarom jullie ouders Afghanistan verlieten, is opmerkelijk daar dit een centraal gegeven is in het leven van Afghaanse vluchtelingen. Voorts is het opvallend dat u niets weet te zeggen over uw etnie. U verklaart dat u Tadzjiek bent van etnische origine. Vervolgens gevraagd wat u weet over de Tadzjiek van Afghanistan, antwoordt u slechts 'nee' (CGVS, p. 4). Gevraagd wat u hoorde over de Tadzjiek en hoe u weet dat u zelf een Tadzjiek bent, antwoordt u dat uw vader het u zei (CGVS, p. 4). Nogmaals aangespoord andere zaken te vertellen over de Tadzjiek, zegt u 'nee' (CGVS, p. 4). Tenslotte gevraagd naar bekende Tadzjiek uit Afghanistan, zegt u simpelweg dat u niemand van Afghanistan kent omdat u er niet leefde. Er dient te worden opgemerkt dat, rekening houdend met uw verklaringen dat u uw hele leven in Iran doorbracht met uw

familie, het niet aannemelijk is dat u geen enkele informatie heeft over uw etnie gezien het belang van de etnie in de Afghaanse samenleving. Ook uw verklaringen over uw leefwereld en sociale omgeving in Iran kunnen niet overtuigen. Zo kost het u veel moeite om te vertellen over uw dichtste vrienden. U verklaart dat u ongeveer negen jaar school liep in Iran (CGVS, p. 7). U wordt vervolgens gevraagd te vertellen over uw medeleerlingen en uw vrienden. U antwoordt vaagweg dat uw vrienden zowel Afghanen als Iraniërs waren maar vooral Afghanen (CGVS, p. 7). Gevraagd meer te vertellen, herhaalt u slechts dat uw vrienden zowel Iraniërs als Afghanen waren maar dat u vooral sprak met Afghanen (CGVS, p. 7). Een derde keer gevraagd te vertellen wie uw vrienden waren op school, vraagt u of u uw vrienden moet opnoemen. Er wordt u uitgelegd dat u uw vrienden mag opnoemen en over hen mag vertellen. Vervolgens stelt u dat u veel vrienden had en dat de Afghanen en Iraniërs gemixt waren in de klassen (CGVS, p. 7). Tenslotte gevraagd om over uw beste vrienden te vertellen, antwoordt u dat Omid, Reza en Ali de vrienden waren waarmee u het meest rondhing. U voegt opnieuw toe dat u ook Iraanse vrienden had maar dat die soms met u lachten (CGVS, p. 7). U verklaart dat Omid, Reza en Ali allen Afghaan zijn. Gevraagd of u met hen sprak over Afghanistan, stelt u van niet (CGVS, p. 8). Vervolgens gevraagd van welke regio in Afghanistan Omid, Reza en Ali afkomstig zijn, moet u het antwoord schuldig blijven (CGVS, p. 8). U verklaart dat u er hen ooit naar vroeg (CGVS, p. 8). U weet wel welke etnie uw vrienden hebben en noemt een vaag adres in Shiraz (CGVS, p. 8). Vervolgens gevraagd of u hun familie kende, stelt u dat u enkel hen kende en dat u hun ouders zelfs niet ontmoette. Dat uw verklaringen over uw drie beste Afghaanse vrienden in Iran dermate beperkt zijn, plaatst de geloofwaardigheid van uw voorgehouden profiel op de helling. Dat u als Afghanen onder elkaar nooit zou gesproken hebben over Afghanistan, noch over de regio's in Afghanistan waarvan jullie familie afkomstig is, is onwaarschijnlijk. Gevraagd naar Afghanen in uw eigen wijk, Serai-e Namazi in Shiraz, antwoordt u dat er andere Afghanen zijn (CGVS, p. 12). Gevraagd meer over die Afghanen te vertellen, stelt u dat u geen contact had met hen en dat u met de meeste onder hen ook nooit sprak (CGVS, p. 12). Gewezen op uw eerdere uitspraak dat u Afghanen in de stad begroette en kort met hen sprak, antwoordt u slechts dat dit vooral in de winkelcentra in de stad Shiraz gebeurde (CGVS, p. 12). Dat u zo weinig kennis heeft van de Afghaanse gemeenschap in uw wijk doet verder twifelen aan de geloofwaardigheid van uw voorgehouden identiteit als legale Afghaan in Iran. U verklaart dat u het soennitische geloof aanhangt (CGVS, p. 5). Gevraagd of er veel soennieten in uw wijk in Shiraz wonen, stelt u vaagweg dat dit zou kunnen (CGVS, p. 12). U geeft verder aan dat de moskee naast uw huis een sjjiitische moskee was. U vermeldt verder een grote Afghaanse moskee in Darwaze Isfahan waar soennitische Afghanen heen gaan voor het vrijdaggebed (CGVS, p. 12). Vervolgens gevraagd hoe het was om als soenniet in Iran te wonen, antwoordt u naast de kwestie dat uw financiële toestand er goed was maar dat u vertrokken bent omwille van veiligheidsredenen (CGVS, p. 13). Nogmaals gevraagd hoe het was om als soenniet in een overwegend sjjiitisch land te wonen, geeft u aan dat het heel moeilijk was. U vertelt dat u werd uitgescholden wanneer u sjjiitische moskeeën bezocht (CGVS, p. 13). Gevraagd om meer te vertellen, stelt u slechts dat het niet zoveel gebeurde (CGVS, p. 13). Het mag verbazen dat u geenszins kan aangeven hoe een soenniet in Iran zijn religie beleeft. Nochtans blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat de situatie van de soennieten in Iran niet eenvoudig is en dat zij wel degelijk beperkingen ondervinden in de beleving van hun religie. Wederom doen uw vage en niet-doorleefde verklaringen twijfels rijzen over uw profiel. Voorts kunnen uw verklaringen over de amayesh kaarten niet overtuigen. Gevraagd meer te vertellen over de kaarten die u voorlegt, zegt u dat de kaarten elke zes maanden moeten vervangen worden. U zegt verder dat de kaarten worden uitgegeven door het departement voor vreemdelingen van het ministerie van buitenlandse zaken (CGVS, p. 11). Expliciet gevraagd of de kaarten steeds om de zes maanden vervangen moeten worden, antwoordt u van wel (CGVS, p. 11). Er dient echter te worden opgemerkt dat waar het voor de eerste amayesh registraties inderdaad zo was dat de tijdelijke verblijfskaarten een geldigheid van zes maanden hadden, dit vanaf amayesh V en VI niet langer het geval was. Deze kaarten hadden beiden een geldigheid van tien maanden. Uit de info waarover het CGVS beschikt en die werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt verder dat de amayesh VII een geldigheid had van één jaar. Ook de amayesh VIII kaart was één jaar geldig. Dat u zo overtuigd bent van het feit dat deze kaarten steeds zes maanden geldig waren, doet ernstige twijfels rijzen over de geloofwaardigheid van uw voorgehouden profiel. In het bijzonder omdat de laatst uitgegeven amayesh kaarten langer geldig waren dan zes maanden. Wanneer u vervolgens gevraagd wordt wat nodig is om de amayesh kaarten te vervangen, negeert u aanvankelijk de vraag en stelt u dat u de kaart nodig had om in Iran te blijven. Wanneer de datum op de kaarten verlopen is en men wordt opgepakt door de politie, bestaat de kans op deportatie (CGVS, p. 11). Nogmaals gevraagd wat er nodig is om de kaarten te verlengen, herhaalt u dat als men de kaarten niet verving men problemen kon krijgen (CGVS, p. 11). Een derde maal gevraagd wat er nodig was om de kaarten te verlengen zegt u dat er geld moest betaald worden (CGVS, p. 11). U vermeldt vervolgens dat de amayesh kaarten geen waarde hebben (CGVS, p. 11). Gevraagd wat u hiermee bedoelt stelt u dat men zelf geen simkaart kan kopen met deze kaarten (CGVS, p. 11). Gevraagd wat de

verschillen zijn voor de Afghanen met en zonder amayesh kaarten, zegt u dat de Afghanen die geen kaarten hadden niet buiten kwamen uit schrik om opgepakt te worden (CGVS, p. 12). Gevraagd of er voordelen verbonden waren aan de amayesh kaarten, stelt u van niet (CGVS, p. 12). Erop gewezen dat u eerder al aangaf dat enkel Afghanen met kaarten naar Iraanse school konden en dat er gevraagd wordt naar verdere voordelen die verbonden zijn aan de amayesh kaarten, herhaalt u dat mensen zonder kaart niet naar school konden en gedepoteerd werden naar Afghanistan als ze werden opgepakt (CGVS, p. 12). Het mag verbazen dat u de waarde van deze kaart zo laag inschat, gezien het wel degelijk voordelen biedt ten opzichte van illegale Afghanen in Iran wat betreft onderwijs, gezondheid en arbeid. Zo is het voor niet-geregistreerde Afghanen niet mogelijk om een gezondheidsverzekering af te sluiten of toegang te krijgen tot publieke gezondheidszorg. Ook zijn niet-geregistreerde Afghanen genoodzaakt illegaal te werken waardoor ze in praktijk geen rechten hebben op de werkvloer. Daarnaast zijn ook uw verklaringen over de ordediensten in Iran gebrekkig. Zo verklaarde u tijdens uw interview op de Dienst Vreemdelingenzaken dat u de Sepah Bassij vreest (vragenlijst DVZ, vraag 3.4). U stelt dat Sepah Bassij voor de Iraanse autoriteit werkt en uw broer gevraagd had om voor hem te vechten in Syrië (vragenlijst DVZ, vraag 3.5). Bij aanvang van het gehoor op het CGVS stelt u dat uw broer door de Sepah Bassij strijdkrachten bedreigd werd omdat ze wilden dat hij naar Syrië zou gaan vechten (CGVS, p. 3). Later in het gehoor wordt u gevraagd meer te vertellen over de Sepah Bassij die u eerder aanhaalde (CGVS, p. 14). U verklaart dat de Sepah Bassij het land verdedigen. Aangespoord meer te vertellen, voegt u dat ze mensen meenemen naar Syrië om er de 'Hatime/ Haram Fatimi' te verdedigen (CGVS, p. 14). Gevraagd of de Sepah en de Bassij één en hetzelfde zijn, stelt u dat het twee aparte zaken zijn (CGVS, p. 14). Gevraagd naar de taken van de Bassij blijft u echter zeer vaag. U vertelt dat ze ingezet zijn om het land te verdedigen. U zegt dat u de mensen gezien heeft en dat het gewone burgers zijn met een Bassij uniform. De Bassij komen naar de Abu Fazl moskee. Doorgevraagd waarom ze daar heen kwamen, stelt u dat het sjiïeten waren en dat ze problemen komen oplossen (CGVS, p. 14). Uw verklaringen over de Bassij zijn vaag en weinig overtuigend. In werkelijkheid is de bassij een paramilitaire groep bestaande uit vrijwilligers die in steden en dorpen over het hele land zijn opgesteld en zorgen voor een regeringsvertegenwoordiging in regeringsgebouwen, universiteiten, scholen, handelsorganisatie, ziekenhuizen en fabrieken. Ze functioneren als morele politie en treden ook op bij anti-regeringsbetogingen. Om toe te zien op de naleving van de goede normen en zeden identificeren ze lastposten, mogelijke criminelen en onpure buurten. De Sepah daarentegen verwijst naar de Sepah-e Pasdaran-e Enqelab-e Eslami of de Revolutionaire Garde. De Sepah werd opgericht door Khomeini in 1979 om een tegenwicht te bieden tegen de reguliere militaire macht en als hoeder van de islamitische revolutie. De sepah groeide uit tot een cruciaal element in het beveiligings- en militaire apparaat van de islamitische republiek. De Sepah verzamelt inlichtingen en is aanwezig in controleposten op toegangswegen naar grote steden. Dat u deze twee veiligheidsdiensten aanvankelijk samenneemt en hen aanvankelijk voorstelt als één persoon en erna als één strijdkracht, doet ernstige vragen reizen over uw voorgehouden profiel en verblijf in Iran. Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk onafgebroken als Afghaans vluchteling in Iran te hebben verbleven. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. De documenten die u voorlegt ter staving van uw asielaanvraag zijn niet in staat bovenstaande bevindingen te wijzigen. Wat betreft uw Iraanse verblijfskaart dient gewezen te worden op wijdverspreide corruptie in Iran en Afghanistan waardoor de bewijswaarde van dergelijke documenten gerelativeerd dient te worden. De kopieën van de Griekse documenten van uw ouders, broer en zussen vormen slechts een bewijs dat uw familie zich in Griekenland bevindt. De door u neergelegde documenten zijn op zich niet in staat uw ongeloofwaardige verklaringen te herstellen. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een asielzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd

*zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de (actuele) plaats of regio van herkomst. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Afghanistan is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een asielzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de asielzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen. Bijgevolg kan een asielzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Afghaanse nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. U maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst. U werd tijdens het gehoor op de zetel van het CGVS dd. 6 april 2017 nochtans uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten (CGVS, p. 2-3 en p. 8). Er werd beklemtoond dat indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren voor uw komst naar België werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw nationaliteit, uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, u evenmin de door u aangehaalde nood aan bescherming aannemelijk maakt (CGVS, p. 2-3). U werd in de loop van het gehoor uitdrukkelijk geconfronteerd met de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan de nationaliteit van uw broer (CGVS, p. 8). Er werd toen nogmaals gewezen op het belang van het scheppen van duidelijkheid over identiteit en verblijfplaatsen (CGVS, p. 8). Ook op het einde van gehoor wordt nogmaals verwezen naar de asielaanvraag van uw broer en het belang om eerlijk te zijn over identiteit en verblijfsplaatsen. U blijft echter bij uw verklaringen (CGVS, p. 16). Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Desondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt. Het CGVS benadrukt dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van uw asielaanvraag aan te reiken. Het CGVS erkent tegelijkertijd dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer. De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, werd in bijlage bij het administratief dossier gevoegd. **C. Conclusie** Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.”*

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/2 t.e.m. 48/7 en artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 4 van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn), van artikel 27 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, van artikel 10.3 Richtlijn

2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (Procedurerichtlijn), van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) *juncto* artikel 13 EVRM, van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (hierna: Vluchtelingenconventie), van de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, en van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van de verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen de verzoekende partij al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3. De Raad wijst erop dat de nood aan bescherming geboden door de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekende partij of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen indien de verzoeker de bescherming van dit land niet kan inroepen of indien hij geldige redenen aanvoert om te weigeren er zich op te beroepen.

De Raad stelt *in casu* vast dat verzoeker voorhoudt dat hij de Afghaanse nationaliteit heeft, en dat zijn identiteit en nationaliteit door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet in twijfel wordt getrokken. Hoewel de verwerende partij in de bestreden beslissing zelfs aangeeft geen geloof te hechten aan de Afghaanse nationaliteit van verzoekers broer, bevestigde zij ter terechtzitting dat de Afghaanse nationaliteit van verzoeker niet wordt betwist. Derhalve dient verzoekers nood aan internationale bescherming te worden beoordeeld ten aanzien van Afghanistan.

De Raad stelt vast dat de verwerende partij in de bestreden beslissing geen enkel onderzoek heeft gevoerd naar verzoekers mogelijke terugkeer naar Afghanistan. Ook tijdens het gehoor werd hier nauwelijks op ingegaan noch vragen rond gesteld. De verwerende partij concentreert zich op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van het door verzoeker voorgehouden profiel van Afghaans vluchteling in Iran en concludeert hieruit dat verzoeker niet aannemelijk maakt waar hij de laatste jaren heeft verbleven. Dit doet geen afbreuk aan zijn Afghaanse nationaliteit.

Aangezien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in deze de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het de Raad derhalve aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet te worden vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 23 mei 2017 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien juni tweeduizend achttien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF